

HET BEGON MET EEN WEDDENSCHAP

Toneelspel in drie bedrijven

door

NICO EDELENBOSCH

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET BEGON MET EEN WEDDENSCHAP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NICO EDELENBOSCH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2002 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Gerda de Hoog - moe

Paul de Hoog - oom

Carlien de Hoog - dochter

Paula de Hoog - dochter

Henk - vriend van oom Paul

Marie van der Velde

Jan Bon - verloofde van Marie

Wim - verloofde van Carlien

Man

4 dames, 5 heren

DECOR:

Goed maar niet te druk aangeklede huiskamer. (*één decor*)

EERSTE BEDRIJF

(als het doek opgaat, staat oom Paul aan de telefoon)

PAUL: Ja, ja kerel, ik vind het allemaal best. Maar ik dacht, dat je al voor de deur stond. Overigens heb ik nog een heel goed plannetje. Maar dat zou je wel eens duizend euro kunnen kosten... Nee kerel die steek ik niet in mijn eigen zak. Die krijgt mijn zuster, als ik de weddenschap verlies. Het is een beste vrouw, maar wel op de centen.... Dat vertel ik je nog wel eens. Kom jij nu maar zoals we afgesproken hebben. Heb je alles goed voorbereid? Het lijkt me een ingewikkelde stoot over drie banden... Natuurlijk, met mij kun je rekenen *(deur gaat open en moe komt binnen)* ...Tot ziens... ja, ja.

MOE: Wie wat dat?

PAUL: Een kennis van me, van de biljardclub.

MOE: Je gaat toch niet weer weg?... Je laat me toch niet alleen met die enquêteman?

PAUL: Enquêteman?

MOE: Hè, dat heb ik je toch verteld Paul... Ik heb alleen maar ja gezegd, omdat ik wist, dat jij vanavond hier was. Ik ontvang zo'n man toch niet alleen?

PAUL: Hij zal je heus niet opeten. Waar ging dat ook weer over?

MOE: Over de Nederlandse gastvrijheid.

PAUL: Wat kun jij daar nu over zeggen.

MOE: Hoe bedoel je?

PAUL: Nou, jij bent toch helemaal niet gastvrij.

MOE: Wat krijgen we nu?... Ik niet gastvrij?... Ben je hier niet vaak genoeg te gast?

PAUL: Sorry Gerda, zo bedoel ik dat niet... Ik ben je eigen broer, en dat is heel wat anders... Jij bent veel te bangelijk, om ooit een vreemde binnen te laten. Daar durf ik wel duizend euro op te verwedden.

MOE: Die kon je dan wel eens kwijtraken.

PAUL: Ik bedoel natuurlijk alleen bij wijze van spreken.

MOE: Aha, wie is er hier nu bangelijk?

PAUL: Nou ja... eh...

MOE: Maar zo gaat dat niet. Eerst een hoop praatjes, en dan terugkrabbelen. Nee, nee, gezegd is gezegd. ...Als ik ooit iemand, die ik dus niet kan gastvrij opneem, dan betaal jij duizend euro.

PAUL: Nou ja, dat gebeurt toch niet... dat risico kan ik wel nemen. Vooruit dan maar... Maar wacht eens eventjes... Je hebt toch niet iemand op het oog wel?

MOE: Ach wel nee... Ik vind het alleen niet leuk, als je op me zit te hakken.

PAUL: Dat was niet zo bedoeld.

MOE: Maar die duizend euro staat!

PAUL: Ja, ja... Geef me dan maar een borreltje om het te beklinken.

MOE: *(staat op en schenkt in)* ...Zeg, als die man straks komt, wil jij dan net doen, of je met mij getrouwd bent?... Hij hoeft uiteindelijk niet de indruk te krijgen, dat hier een vrouw alleen woont. Dat is nooit goed... Je weet maar nooit.

PAUL: Natuurlijk... *(drinkt)* Zijn je dochters tegenwoordig zo vaak de deur uit?

MOE: Ach, die hebben zo hun eigen pleziertjes.

PAUL: Ja, ja... Daar hebben ze ook de leeftijd voor. *(bel gaat)*

MOE: Dat zal hem zijn... *(af)*

PAUL: Dan verschuil ik me achter de krant.

MOE: *(op met Henk)* Zo... gaat u binnen.

HENK: Dank u wel mevrouw.

MOE: Zal ik dan maar gewoon Henk zeggen?

HENK: Graag mevrouw... Dat praat wat makkelijker.

MOE: Fijn, dat doen we dan... en dit is mijn man. Paul, dit is Henk, die vanmiddag aan de deur was, en waar ik je over vertelde.

PAUL: *(wipt even met zijn krant in de hand omhoog en geeft vluchtig een hand)* Dag Henk.

HENK: Dat meneer.

MOE: Je wilt zeker graag aan tafel zitten, hè *(ruimt en maakt plaat)* om makkelijker te kunnen schrijven.

HENK: Als dat kan graag mevrouw. *(haalt vragenformulier uit zijn tas)*
Dank u wel. *(neemt plaats)*

MOE: Hè Paul, leg nu eens even je krant weg. *(hij zat daar een beetje verstrooid overheen te kijken)* Doe nu eens even gezellig. *(pa vouwt zijn krantje op)*

HENK: Zal ik dan maar beginnen?

PAUL: Wat voor een enquête is dat eigenlijk?

HENK: Een onderzoek naar de gastvrijheid en de behulpzaamheid van de Nederlander.

MOE: Dat had ik je toch verteld?

PAUL: Jawel... jawel, maar ik kan toch wel even vragen?

MOE: Nou, begin maar Henk... *(kijkt nieuwsgierig naar de vragen)*

HENK: *(bedekt het blad)* Neemt u me niet kwalijk mevrouw, maar u mag de vragen niet van te voren zien.

PAUL: Wat is dat nu weer voor flauwekul.

MOE: Waarom niet?

HENK: Het zou kunnen zijn, dat als u de vragen al kent, u niet zo onbevangen bezig bent met de vraag van dat moment, omdat u met uw gedachte al bij de volgende vraag bent.

PAUL: Daar zit wat in.

MOE: Vind je?

PAUL: Natuurlijk... Nou kom maar op.

HENK: Wel... eerste vraag luidt... Vindt u, dat de gemiddelde Nederlander gastvrij en behulpzaam is?

MOE: Ik dacht van wel... Nederland is toch altijd geroemd om zijn gastvrijheid?

PAUL: Ja... Ik kan mij niet voorstellen, dat daar veel aan veranderd is... nee... ja, ik dacht ook van wel.

HENK: Dus ja. (*vult in*) Vraag twee: Heeft u bij de beantwoording van vraag één wel volledig beseft, dat het begrip gastvrijheid, het opnemen van onbekende personen, dus vreemden of buitenlanders inhoudt? Dus letterlijk gastvrij de deur openzetten.

PAUL: Hè?

MOE: Een vreemde?

PAUL: Je neemt toch niet zo maar een vreemde in je huis op?

HENK: Dus nee! (*noteert*)

PAUL: Hoe bedoel je nee?

HENK: Wel u heeft dus niet volledig beseft, dat gastvrijheid betekenen kan: Je huis openstellen voor een vreemde.

MOE: Ik vind het maar moeilijke vragen.

HENK: Vraag drie: Bent u zelf wel eens gastvrij geweest.

MOE: Ja, er komt hier wel eens een nichtje logeren.

HENK: In dit geval wordt bedoeld tegenover vreemden.

MOE: ...(*weifelend*) Vreemden?

PAUL: Er komt hier nooit een vreemde aan de deur.

HENK: Dus nee... (*noteert*)

MOE: Ja, maar dan moet u er toch wel bij vermelden, dat hier nooit vreemden aan de deur komen.

HENK: Dat komt nog mevrouw.

PAUL: Oh.

MOE: Ja, want anders zou het net lijken, of wij niet gastvrij zijn.

PAUL: Heel juist gezegd vrouw. (*knikt ijverig*)

HENK: Vraag vier: Heeft u door verenigingen of dergelijke wel eens aanvragen gehad voor korte tijd een gast op te nemen?

PAUL: Nee nooit.

MOE: Toch twee jaar geleden hebben we toch eens zo'n rondschrijven gehad van de turnvereniging.

PAUL: Oh ja, dat is zo... maar toen schikte het niet.

MOE: Anders hadden we het wel gedaan.

HENK: Juist... eenmaal nee, eenmaal ja (*noteert*) Volgende vraag: Als er nu een vreemde aan de deur kwam, die om onderdak vroeg, zou u hem dan? En nu zijn er vier antwoorden mogelijk:

a: de deur wijzen, b: naar een hotel verwijzen, c: binnen laten en hem of haar een zeker bedrag rekenen of d: zonder meer binnen laten en onderdak verlenen?

MOE: Iemand zo zonder meer de deur wijzen, dat doe je natuurlijk niet... maar iemand zo zonder meer binnen laten?.. Dat doe je ook niet.

PAUL: Nee, je weet toch niet wie je binnen laat. Je wijst zo iemand natuurlijk waar een hotel is.

HENK: Dus b. (*noteert*) En wat zou u doen, als de persoon in kwestie geen geld had?

PAUL: Tegenwoordig heeft iedereen geld.

HENK: Het is natuurlijk een hypothetische vraag.

PAUL: Dan moeten die vragen anders luiden.

HENK: Maar wat zou u dan doen?

MOE: Hoe kun je nu weten, of iemand ja of nee geld op zak heeft.

PAUL: Juist, en dan is het geen vreemde meer.

HENK: Maar als het nu toch een vreemde is, die geen geld heeft, wat dan?

PAUL: Tja?... Wat dan... Hoe waren de antwoorden ook weer?

HENK: a: De deur wijzen, b: hotel wijzen... dat valt dus af, want de persoon heeft niets. c: een zeker bedrag rekenen... Dat valt dus ook af. d: zonder meer binnen laten. DUS ... Of binnen laten... of de deur wijzen.

MOE: Een vreemde zonder een cent op zak zo maar binnen laten?... Ik weet niet.

PAUL: Daarvoor is toch het leger des heils of zo?

HENK: Dus a:... de deur wijzen. (*kijkt vragend*)

PAUL: Nou eh... ik vind dat ze de zaken wel een beetje op de spits drijven.

HENK: En stelt u zich nu eens voor, dat deze persoon er netjes uitziet, en zich beschaafd voordoet.

MOE: Een net en beschaafd persoon zit niet zonder geld.

PAUL: Nee... dat vind ik ook.

HENK: Maar stel nu eens, dat dat wel het geval is... het is per slot van rekening niet uitgesloten.

MOE: Nee, uitgesloten is dat natuurlijk niet.

HENK: En deze persoon smeekt u om binnengelaten te worden, omdat hij echt in nood verkeert, en vraagt om eten en drinken en een

bed.

PAUL: Dat moet je dan ook maar net hebben.

HENK: Ik heb vanmiddag van uw vrouw begrepen, dat er kamers leeg staan, met bedden er in. Als dat niet het geval was, dan had het voor mij natuurlijk geen zin u deze vragen te stellen.

PAUL: Oh... juist... ja.

HENK: Dus blijft de vraag: Zou u hem ook zonder die omstandigheden nog de deur wijzen.

MOE: Dat kun je bijna niet.

HENK: In de veronderstelling natuurlijk, dat u niet armlastig bent en een persoon extra te eten kunnen geven.

MOE: Armlastig?... Wij... Man hoe kom je er bij?

HENK: Pardon... pardon... het is maar een vraag natuurlijk, en het gaat er alleen om, of een extra eter u niet te zwaar zou belasten.

PAUL: Nee.... het zou geen belasting zijn.

HENK: U zou het zich dus kunnen permitteren zo'n persoon onderdak te verlenen?

PAUL: Permitteren ja... *(begint achterdochtig te kijken)*

MOE: Natuurlijk kunnen wij ons dat permitteren.

HENK: Maar u zou waarschijnlijk duizend uitvluchten verzinnen, om het niet te hoeven doen.

MOE: U heeft geloof ik geen bijzonder hoge dunk van ons wel?

PAUL: Staat dat ook in die vragen?

HENK: Eerlijk gezegd nee. Maar ik ben er nog niet van overtuigd, dat u inderdaad ooit iemand gastvrij tegemoet zult treden. Zelfs niet onder de bijzondere omstandigheden, die ik net genoemd heb.

PAUL: Luister eens beste Henk... als die bijzondere omstandigheden zich inderdaad voor zouden doen, en een net en beschaafd persoon zou hier aan de deur bellen en onze gastvrijheid werkelijk nodig hebben... omdat hij in behoeftige omstandigheden verkeert... buiten zijn schuld natuurlijk... dan... dan...

MOE: Zetten wij onze deur open.

HENK: Dan zou u hem dus een kamer geven, en eten en drinken.

PAUL: Je hoort, wat mijn vrouw gezegd heeft.

HENK: Maar zou u hem dan ook hartelijk ontvangen?

PAUL: Wat nu nog... *(begint ongeduldig te worden)*

HENK: Nou ja, ik vraag mij af, of dit opnemen dan ook gepaard zou gaan met een natuurlijk gevoel van warmte en van hartelijkheid, die als het ware naar deze persoon toe komt stromen. Zou u hem dat allesomvattende gevoel van geborgenheid kunnen geven?

PAUL: *(springt op)* Man, man, man, wat weet jij het ingewikkeld te maken.

MOE: Hartelijkheid... warmte... stromen?

HENK: Eenvoudig gezegd, zou u hem eens extra verwennen... wat lekkers toestoppen of zo?

MOE: Ach ja, als het een aardig iemand is.

HENK: Of zou u die persoon wantrouwen... uw portemonnee wegstoppen en hem... of haar, in de gaten houden.

PAUL: (*gaat weer zitten*) Nou, ik vind, dat als je iemand binnen laat, dat je dan ook op een normale manier vertrouwen moet tonen... Hij moet zich toch een beetje op zijn gemak voelen?

MOE: Ja, dat vind ik ook, anders krijg je nooit een goede verstandhouding.

HENK: Aha! Dus met andere woorden. Als u dan iemand gastvrij ontvangt, hoeft hij ook niet meteen de volgende ochtend te vertrekken. Hij zou dus wat langer kunnen blijven, om als het ware weer even op z'n verhaal te komen.

PAUL: Ho, ho, wacht eens even, daar zit natuurlijk ook weer gevaar in.

MOE: Maar je kunt iemand niet de volgende morgen de deur uit zetten.

PAUL: Dat hangt er maar vanaf.

HENK: Vindt u het dan goed, dat ik nu mijn tas binnenbreng, die ik in de gang heb laten staan?

PAUL: Hoezo? Heb je nog meer papieren bij je?

HENK: Nee, daar zitten mijn pyjama en nog een paar dingen in.

PAUL: Pyjama?... Wat wil je daar mee?

HENK: Aantrekken als ik naar bed ga... Ik wou namelijk een beroep doen op uw gastvrijheid.

PAUL: (*komt met een ruk overeind*) Zeg beste man, ben jij hier soms binnengekomen om ons een beetje voor de gek te houden?

HENK: Absoluut niet meneer... Echt niet mevrouw... Ik meen het doodernstig... doodernstig (*staat ook op en zegt plechtig*) Meneer en mevrouw, ik doe een beroep op uw gastvrijheid.

PAUL: Hoort dat soms ook bij de enquête?

MOE: (*komt nu ook overeind*) Verzonnen als aanloop?.. Man... schaam je je niet?

HENK: Ja mevrouw... ik schaam me... ik schaam me diep... maar ik zag geen andere uitweg meer... (*laat hoofd hangen*)

MOE: Bedoel je?... Bedoel je, dat je in moeilijkheden verkeert?

HENK: Ja mevrouw... dat is precies wat ik bedoel.

PAUL: Onzin... allemaal nonsens.

MOE: Het zou toch kunnen.

PAUL: Ach wat. Geef mij maar eens het adres van... van.... eh... Geef mij maar eens een referentie op... en je eigen naam. Hoe heet je

eigenlijk?

HENK: Ziet u... dat is het nu precies... dat is nu waar ik zo ontzettend bang voor ben geweest.

MOE: Bang? Waarvoor ben je bang beste man.

HENK: Voor de ondervraging die nu gaat komen. Voor de duizend vragen die u mij nu gaat stellen. Ergens in dit huis is een kamer met een bed... een leeg bed... waarin ik zou kunnen slapen... waarin ik voor één nacht mijn zorgen zou kunnen vergeten. *(Paul en moe kijken elkaar verwonderd aan)* Maar u zult mij natuurlijk gaan ondervragen *(slaat handen voor zijn gezicht)* eindeloos ondervragen... om te zien of er niet een andere oplossing is. Terwijl dat bed op mij wacht... en ik heerlijk zou kunnen slapen, tussen koele pas gewassen lakens... oh mevrouw *(pakt haar handen)* Laat mij slapen... alstublieft... *(zakt op z'n knieën)* laat mij slapen... Ik smeeek u.

MOE: *(door emotie gepakt)* Maar natuurlijk... natuurlijk *(strijkt hem over zijn haren)* Kom sta maar gauw op *(helpt hem overeind)* Ga zitten... Ik zal gauw het bed opmaken.

HENK: Oh dank u mevrouw... dank u.

MOE: Het duurt niet lang *(dribbelt snel weg)*

PAUL: Zeg ben ij belazerd... Zo hadden we dat niet afgesproken... Wat haal jij je in je hoofd?

HENK: Rustig... stil alsjeblieft... op dat idee kwam ik vanmiddag, toen ik aan de deur was, en je zuster zag.

PAUL: Zo...

HENK: Ik geloof, dat ik op het eerste gezicht verliefd werd. Wat een pracht van een vrouw is dat.

PAUL: Ja, dat is ze... en die wordt door jou niet belazerd, als je daar maar rekening mee houdt.

HENK: Kom nou zeg. Man Paul je kent me toch lang genoeg om te weten, dat ik een nette kerel ben?

PAUL: Dat dacht ik ook ja... maar nu begin ik te twijfelen... Van die kant heb ik je nog niet leren kennen... speelt me daar een scène voor... ik begon bijna te geloven, dat het ernst was.

HENK: Goed hè... Geïnspireerd door je zuster... Hoe vond je mijn ondervraging?

PAUL: Een eindeloos gezeik.

HENK: Ho, ho... nou geloof ik dat je de pest in hebt.

MOE: *(op)* Het bed is klaar Henk... Kom maar jongen... dan kun je slapen.

HENK: Oh dank u mevrouw. *(loopt naar de deur)* U bent te goed voor mij... dank u. *(draait zich bij de deur nog even om, en steekt zijn tong*

uit tegen Paul. Moe en Henk af)

PAUL: *(ijsbeert heen en weer)* Nou heeft ie mij te grazen genomen... en ik kan niet eens mijn mond open doen... Nou ja... *(gaat weer zitten)* We zullen wel zien.

CARLIEN: *(op)* Dag oom. *(geeft zoen)*

PAUL: Dag Carlien. Een leuke avond gehad? Je zult toch eens een keer met die jongen van je op de proppen moeten komen.

CARLIEN: Dat komt... dat komt.

PAULA: *(op)* Goeieavond.

MOE: *(komt op)* Zijn tas!... Oh nee, die die in de gang staat. *(dribbelt snel weer af, daarbij Paula opzij duwend, zich nog even omdraaiend)* Dáááág *(en tegen Paul)* Zijn pyjama! *(af)*

CARLIEN: Waar is moe zo druk mee bezig?

PAULA: Ze had amper de tijd om goeiedag te zeggen. Is er wat?

PAUL: We hebben bezoek.

CARLIEN: Bezoek? *(kijkt rond)*

PAULA: Waar dan?

PAUL: In bed.

CARLIEN: In bed?

PAULA: Hoezo in bed?

PAUL: Omdat hij naar bed wilde.

PAULA: Dat kan gebeuren.

CARLIEN: Wie is het dan?

PAUL: Dat weet ik niet.

PAULA: Hè oom, doe niet zo flauw... vertel op wie is het?

PAUL: Ik weet het echt niet... Ik zweer het je... ik weet het niet. Hij is in de logeerkamer, en gaat naar bed.

CARLIEN: Dus het is een hij.

PAULA: Hoe oud is hij.

PAUL: *(haalt schouders op)* Veertig... misschien vijftig.

PAULA: Leuk?... Is ie knap?

PAUL: Dat weet ik toch niet... Hij wilde alleen maar slapen.

CARLIEN: Dus niet leuk... maar een slaapkop.

PAULA: Kom Carlien. *(staat op)* Zullen we dat wereldwonder eens gaan bekijken?

PAUL: Ho, ho, hij is zich aan het uitkleden, en waarschijnlijk niet bedacht op bezoek van jonge dames.

PAULA: *(aarzelt bij de deur)* Oh... dus?

MOE: *(op)* Hij slaapt al... Hij lag nog niet of hij snurkte al.. dus moet hij toch wel doodmoe geweest zijn.

PAUL: Of hij doet net alsof.

PAULA: Wie is het moe?

MOE: Dat weet ik niet kind...

CARLIEN: U ook al niet?

PAULA: Zeg, wat is dat voor een geheimzinnige boel hier in huis?

MOE: Geheimzinnig? Er is niets geheimzinnigs aan hoor.

PAULA: Oh nee? Als je binnenkomt, word je bijna door je moeder ondersteboven gelopen. Ze heeft nauwelijks de tijd om goeiedag te zeggen, maar dribbelt snel heen en weer, met een tas, die ik nog nooit eerder gezien heb.

CARLIEN: En oom weet niet anders te vertellen, dan dat er een onbekende man op bezoek is. Of liever gezegd in bed ligt.

PAULA: Alleen maar, omdat hij naar bed wilde.

MOE: Dat is ook zo.

PAULA: Hoe bedoelt u?

MOE: Dat hij naar bed wilde.

CARLIEN: En toen heeft u hem er in gestopt.

MOE: Ja. *(Paula en Carlien kijken elkaar en daarna moe en oom niet begrijpend aan)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto